

ik kötete. Mi-
gedéssel tekin-
az új, immár

képeznek, ked-
mátfél évtize-
r gyermeknek
dig évről-évre
yobb számmal
a jövőben is;

yag van már
számban

özölni kisebb
ikkekét,
dönként köz-

k maguknak

egy-egy kis
érintkezést
bácsi ezentul
nak. A sze-
p" olvasói-
t, a bölösö-
a kis hiveim
lik, hogy a
ói szívében.
münk telt.
bácsi.

ndeléseiket

nyok hasz-
sz. Athe-
vatala.

um-épület.
társulat.

LILI ÉS A FECSKE. (Lásd a 411. lapon.)

XXVI. kötet, 26. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. június 29-én.

KÉT LAKOMA.

— Mese. —

(Vége.)

SZERENCSESEN eljutott a városba és ugyancsak megbámulta a nagy házakat, a sok czifra uri népet. Még soha sem járt itt a városban, mert ha valamire szüksége volt, csak az erdőszéli csárdába ment és ott szerezte be. Mintán tehát már jó ideig elbáméskodott, végre tudakozódott, merre van a királyi palota. Az emberek nevettek, mert el nem képzelhették, mit akarhat ilyen ember a palotában; de azért mégis csak megmutatták neki az utat.

Az öreg nem haragudott és nem is csodálkozott azon, hogy az emberek úgy megbámulják és nevetik.

— Persze, persze, én csak afféle erdei vad ember vagyok, a szenes fuvarosokon meg az erdőszéli korcsmároson kívül alig is láttam embert esztendők óta. De majd másképp lesz az, megsegít engemet az én vitéz barátom.

Eljutott végre a királyi palota elé. Pompás épület volt ez s a jó öreg Mihály szájátva bámulta, mert ilyenről ő még álmodni sem tudott. A palota kapuja előtt pedig vagy tiz fényes ruhás férfi álldogált, csupa arany paszománt volt a köntösük s Mihály gazda nem gondolhatott egyebet, mint hogy ezek legalább is csupa hercegek és grófok, akik kedvtelésből sétálnak ott. Már most hogy menjen ő közöttük keresztül? Már erre semmikép sem volt bátorsága. De a mint ott álldogált és tüprengett, egyszerre mellette termett az egyik fényes ruhás ember és szigorú hangon kérdé:

— Hát te vén koldus mit ácsorogsz itt a királyi palota előtt? Nem tudod, hogy ez nem csavargóknak való hely?

A szegény öreg úgy megijedt, hogy eleinte szólni is alig tudott. De azután mégis csak összeszedte a bátorságát.

— Nem vagyok én koldus, sem csavargó, könyörgöm alássan; egy jó barátomat akarom meglátogatni; azt mondta, hogy itt lakik a palotában és ha ezt a gyűrűt megmutatom, majd elvezetnek hozzám.

Alighogy a gyűrűt megmutatta, a fényes ruhás ember azonnal nagyon megváltozott. Most már nem hetykén, parancsolólag állt ott, hanem mélyen meghajtottotta magát és alázatosan mondá:

— Ah, ez már egészen más... bocsánatot kérek... tessék velem jönni, bátor leszek elkísérni.

Ezen a nagy barátságon és udvariaszágon a szegény szénégető szinte meghökken, mert azt semmikép nem érthette, hogy ilyen fényes ruhás nagy úr olyan alázatos legyen ő iránta. De azért csak követte. A fényes ruhás úr bevezette a kapun, aztán tágas udvarokon végig, hol csillogó fegyverű katonák örködtek. Mihály gazda azt hitte, hogy az istállóba vagy a konyhába mennek, ott fogja megtalálni vitéz barátját. De e helyett egyszerre fényes esarnokban találta magát, melyből pompás fehér márványlépcső vezetett föl az emeletre; a lépcső alján alabárdos vitézek álltak és csodálkozva néztek a furcsa látogatóra; de vezetője halkan odaszólt valamit s erre rögtön mindnyájan nagy tisztelettel intettek, hogy csak tessék föl sétálni a lépcsőn.

Mihály gazda alig merte ráemelni az ő poros lábát a fényes, csillogó márványlépcsőre, de vezetője biztató intésére mégis csak rászánta magát. Amint följutottak az emeletre s vezetője egy nagy ajtót nyitott ki előtte, már oda semmikép sem bátorkodott belépni. A szeme is káprázott, mikor betekintett és látta azokat az aranyos butorokat, pompás szőnyegeteket, kristály csillárokat. De aztán egyszerre neki-bátorodott, mert látta, hogy vele épen szemben már van bent egy épen olyan szegény ember, mint ő; szakasztott olyan volt még a ruhája is. Ha az be mert menni, más is megetheti.

— Valami magam forma szénégető lehet, gondolá. Meg is kérдем tőle.

Megindult a másik alak felé, ez pedig ugyanakkor ép oly sietve jött feléje. Mihály gazda ennek megörült és kezét nyujtott feléje; a másik is kezét nyujtá, mikor a fényes ruhás vezető megszólalt:

— Nem arra, kérem, hiszen az csak tükör. Erre jobbra megyünk.

A jó öreg ijedten követte vezetőjét s amint pár lépést tett s visszapillantott, már nem látta azt a szegény embert. Válgatig bámult, hogy ez hová tűnhetett el oly hirtelen; kérdezősködni nem mert, arról pedig sejtelve sem volt, mit beszélt vezetője a tükörről, mert hogy olyan tükör lehessen, mely a földtől a mennyezetig ér és az egész embert mutatja, arról neki fogalma sem volt.

Mentek tovább, mindig fényesebb és fényesebb termeken keresztül, mignem végre egy ajtóhoz értek s ekkor a vezető így szólt:

— Itt van a király ő felsége, tessék belépni.

A szénégetőnek kábult a feje, nem tudta, mi történik vele. Miért vezetik őt a király elé? Nem volt azonban ideje töprenkedni, mert az ajtó feltárult s Mihály gazda megpillantá odabent azt a vadászt, akit ő az erdőben megvendégetelt. Az hát a király volt!

A király is mindjárt ráismert s jókedvűen ment eléje.

— Isten hozott, öreg barátom. No lám, ez szép tőled, hogy meglátogatsz. Már azt hittem, nem tudsz megválni az erdőtől.

Mihály gazda nagy zavarában azt sem tudta, melyik lábára álljon, csak forgatta nagy farkós botját és törte a fejét, hogy mit mondjon, de nem jutott eszébe semmi. Már hogy is juthatott volna, ha meggondolta, hogy fekete kenyérral meg egy tojással vendégette meg a királyt, aztán száraz füre fektette és úgy beszélt vele, mint holmi közönséges szolgálóval. A király egy ideig mosolyogva nézte, aztán nyájasan mondá:

— No, ne töprenkedjél, jó öreg. Tudom, csodálkozol, hogy az egyszerű vitéz helyett a királyra találtál; de én épen azért szerettelek meg, mert látom, hogy az egyszerű vitézzel is szívesen megosztottad, amid volt. Most majd viszonzni fogom. Épen jókor jöttél, mindjárt találják az ebédet. Tudom, megéheztél a nagy gyaloglásban.

Épen ekkor egy aranydolgányos inas lépett be és jelenté, hogy az ebéd tálalva van. A király megindult s utána vendége. Az ajtót egy még fényesebb ruhás férfi

nyitotta ki előttök és Mihály gazda lassankint kitalálta, hogy ezek nem hercegek és nem grófok, hanem csak a király szolgái.

Márvány-oszlopos ebédlőbe léptek s közepén állt a terített asztal, csupa arany- és ezüst-tálakkal, tányérokkal és evő-

eszközökkel. Egész sereg szolga állt ott, hordozva az ételt-italt, töltögetve, szolgálva. Az öreg szénégető már szinte belefáradt a sok bámulásba, inkább neki fogott az evésnek és ivásnak. Jó étvágya volt, a nagy gyalogolás még fokozta, tehát nagy pusztitást vitt végbe az ételekben.

SZAVALAT. (Lásd a 415. lapon.)

Csak azt sajnálta, hogy nem teszik elébe az egész tálat, hanem apró adagokban raknak ételt a tányérjára. A borát meg mindjárt kiitta, a hányszor csak az inas töltött a pohárba. Annyira elmerült ebbe

a kellemes foglalkozásba, hogy jó ideig nem is ügyelt egyébire semmire. Mikor végre már annyit evett-ivott, hogy alig birt többet, kissé megpihent és az asztal tulsó felén ülő királyra nézett, ki ezalatt

nagy gyönyörűséggel szemlélgette, az egyszerű ember hogy lakmározik; de ő maga nem evett semmit.

— No's öreg barátom, milyenek találd az én ebédemet? kérde a király.

— Oh, nagyon jó, vitéz uram, . . . azaz hogy fölséges királyom . . .

— Mindegy, maradjunk csak a régi-nél, nevezd úgy, mint az erdőben.

— Ments isten, mikor már tudom, kivel van dolgom! Nagyon pompás minden, bizony különb, mint a mivel én vendégeltem meg fölségedet ott az erdőben. De hát bocsánatot kérek a kérdésért, fölséged még eddig nem evett, talán nincs is ma apétusa?

— Jaj barátom, nekem nem szabad ezekből az ételekből ennem.

— Nem szabad? És miért?

— Mert az halálom volna.

— Micsoda? Hát nekem meg kell halnom, mert ettem ezekből az ételekből?

És az öreg szénégető ijedten ugrott föl. De a király megnyugtatta.

— Ne félj semmitől, jó öreg. Csak nekem nem szabad ennem, az orvosok tiltották meg s azt mondták, meghalok, ha nem hallgatok tanácsukra. Beteg voltam, most is az vagyok, súlyos gyomor baj kinez.

Ezt már az öreg Mihály éppen nem értette. Neki legfeljebb akkor volt baja a gyomrával, mikor éhes volt és nem volt mit ennie. De hogy valaki előtt annyi pompás étel legyen és ne merjen hozzányulni, az már borzasztó. Hiszen akkor hiába való ez a nagy gazdagság! A sok jó étel-ital annyi, mintha nem is volna, éppen mint neki nincs ott az erdőben.

Végre azonban arany tálban hoztak olyan ételt, melyből a király evett. Ez külön a király számára készült. De mielőtt a király hozzáfogott volna, Mihály gazda megint látott valamit, amit nem értett. Az ételből ugyanis nem a király evett először, hanem odaült a királyi főkonyhamester, vett a tálból jókora adagot és megette.

— Ejnye, már ha én király volnék, bizony nem engedném, hogy az ételben valaki így kanalazzon, szólt a szénégető.

— Ez szükséges, barátom, felelt a király. Így bizonyos vagyok benne, hogy az étel nem mérgező.

— Micsoda? Megmérgezve?

— Bizony! Mert lásd, sok ellenségem van, a kik szeretnének eltenni láb alól, hogy trónomra üljenek. Ezek bizony megvesztegetnék embereimet is, hogy megmérgezzenek.

— No ez már szép multság, köszönöm az ilyen lakomát. De hát amiből én ettem, azt nem kóstolgatta meg ez a konyhamester! Hátha abban volt a mérge és én most meghalok.

— Ne félj, abban nem volt, mert tudják, hogy abból én nem eszem.

— Hm, meglehet; de hátha mégis? No, mondhatom, nem kívánom másodszer az ilyen lakomát. Hiszen minden harapásnál arra kellene gondolnom, hogy hátha mégis meg van mérgezve. És én azt hittem, hogy itt esupa boldogság és megelégedés az élet.

— Abban bizony csalódtál, öreg. Aki itt él ebben a fényes palotában, az mind több gondal küzdök, mint te ott a te csöndes kunyhódban. Mindenkinek résen

kell lennie, hogy ellensége ne árthasson neki; egyik ki akarja turni a másikat. Hanem aztán bőségben, pompában élünk, az igaz. Tudom, te is gondoltál rá, hogy jó volna így élned.

— Nem tagadom, volt eszemben, ámbár nem tudom, mit végezhetnék itt a palotában.

— Tudom én, van most épen olyan állás üres, a mely neked való. Az lesz a dolgod, hogy mikor nem megyek vadászni, megsétáltatod a vadászkutyáimat. Eddigi szolgám, a ki ezt végezte, tegnap eltűnt.

— Hová lett?

— Még nem tudom, de azt hiszem, megölték... rég vágyakozott egy másik ember erre az állásra, úgy sejtem, ez tette el láb alól, de nem tudom rábizonyítani, hát nem büntethetem meg. Hanem kifogok rajta azzal, hogy téged nevezlek ki. Kapsz fényes ruhát, bőségben fogsz élni, dolog pedig nem lesz nehéz. No's jó lesz?

Mihály gazda egy ideig csak vakargatta a füle tövét, aztán így szólt:

— Már megbocsáss, uram királyom, nem jó lesz biz' az. Ez a palota nagyon fényes ugyan, de azt látom, a ki benne él, nem boldog, nem alszik nyugodtan, egymás ellen agyarkodnak, gyűlölködnek az emberek vagy csupa jó lélettől megbetegesznek, hasznát sem igen vehetik a sok jónak. Már én csak visszamenek az én kunyhómba. Nyomorúságos kunyhó ugyan, de ott nem kell félni senkitől, semmitől. A kenyérem fekete és sokszor ugyancsak száraz, nincs bőven és nehéz munkával keresem, de nem is kell attól félnem, hogy mérget keverték bele. A munkám terhes, fárasztó, de legalább nem

aggódok, hogy valaki irigykedik rám és el akar tenni láb alól. Egyszerű, szegényes az életem, de nyugalmas és elégedett, míg ti itt a fényben és bőségben félelmek és aggodalmak közt éltek. Egy pillanatra megirigyeltem, de most már tudom, hogy a boldogság nem épen csak a fényes palotákban lakik. Már kezdtem veszteni kedvemet régi nehéz munkámtól; de most visszatérek az erdőbe, még jobb kedvvel fogok dolgozni és engem ugyan soha sem fogtok látni itt e fényes palotában.

A király elkomorodott és kezet nyujtva az öregnek, így szólt:

— Térj vissza, öreg barátom és élj csöndesen, nyugodtan munkádnál, mint eddig éltél. De hogy mégis valami hasznod legyen a király barátságából, parancsot fogok adni, hogy a fekete kenyérhez legyen holmi jobb harapni való is. Élj boldogul és ne feledd el, a miről most meggyőződöttél: hogy boldogabb az, aki szerény sorsban, de nyugodtan és elégtlenül él, mint az, kit fény és pompa környez, de egyuttal a félelem és a nyugtalanság.

Az öreg szénégető visszatért az erdőbe, nem is látták soha többé a királyi palotában.

VAD LACZI ÚJABB KALANDJAI.

(Képpel a 408. és 409. lapokon.)

NEM hiába féltem a minapában attól, hogy hasztalan ígér Vad Laczi javulást, nemsokára megint a régi lesz. Hát az bizony ugy is történt, már megint gonosz kalandba keveredett. De ezuttal, tudom, sokáig megemlegeti.

Ugy volt az, hogy a mint iskolába ment, egy fakerítés mögött almafát

pillantott meg. Éretlen zöld alma volt a fán; de Vad Laczi csak azért is megkivánta. Hiszen egészséges, jó gyümölcsöt kap ő otthon eleget; szülei csak attól óvják, hogy éretlen gyümölcsöt ne egyék, mert belebetegednék. No hát Laczinak persze csak azért is effélére fáj a foga, mert ő mindig azt szereti cselekedni, a mi tiltva van.

Kétszer háromszor elment már a kerítés mellett s az almafa ágai mindinkább csábítólag hivogatták. Az iskolában épen büntetést kapott, mert ott is az almára gondolt és mikor a tanár kérdést intézett hozzá, nem tudta, miről volt szó. De a büntetés nem fogott rajta és haza menet így szólt magában:

— Csak azért is megpróbálok, szerzek abból az almából. Még ma, most mindjárt.

A mint odaért a falhoz, szétnézett, nem látja-e valaki? Nem volt közel senki, tehát neki indulhatott a kalandnak.

— Nem is lesz olyan nehéz, mint gondoltam. A fal nem magas, a téglák közt meg nagy hézagok vannak, könnyen fölmászhatni. Különb helyeken másztam már én.

Ez már csakugyan igaz volt. Egy ilyen alacsony falon keresztül mászni játék volt Laczinak. Főnt is termett hamar a fal tetején és már épen le akart ugrani a kertbe, mikor váratlan akadály állt az útjába. A kert gazdájának is van ám esze; tudja, hogy a gyümölcsnek akadnak hivatlan látogatói, ezért tehát egy éber, erős kutyát zárt a kertbe. A mint Laczi a fal tetején megjelent, a kutya már figyelmessé lett s épen akkor ért dühös ugatással oda, mikor Laczi le akart bocsátkozni.

— Elhallgatsz, te hitvány dög! Bizony még föllármázza a házbelieket. Hallgass no, kutyácskám! Pszt! Csöndesen!

A kutya azonban nem hallgatott el, sem a parancsra, sem a kérlelésre, tudta ő a köteleességét. A ki nem a kapun, hanem a kerítésen át akar bejönni, az nem lehet jó járatban, azt neki sem szabad beereszteni. Nem hogy elhallgatott volna tehát, hanem még dühösebben ugatott és fölágaskodott a falra, úgy, hogy Laczi ijedten kapta föl a lábát, mert az a goromba kutya bizony még beleharapott volna.

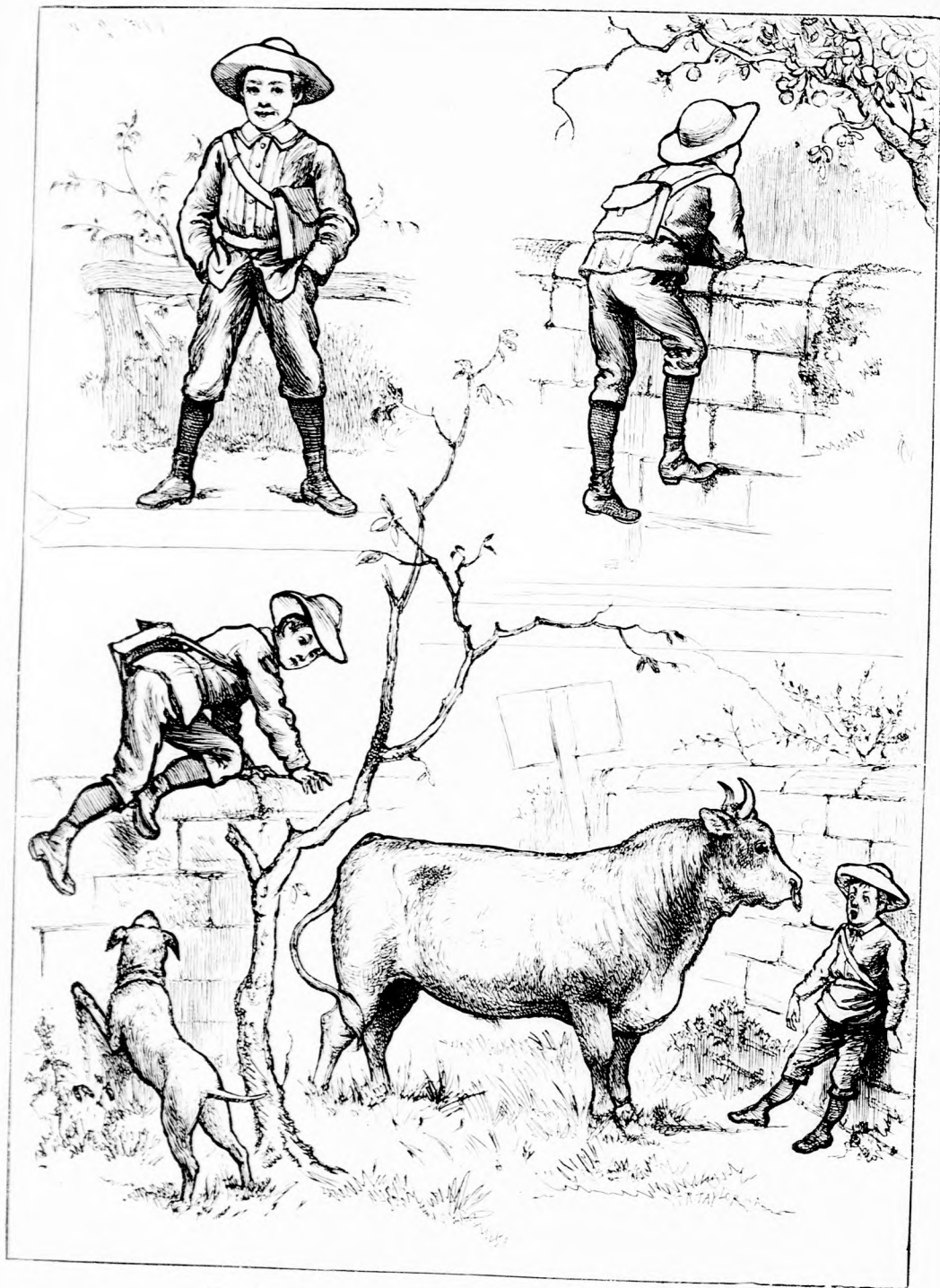
Egy ideig Laczi még megpróbálta az alkudozást, de a hű kutya nem tágitott s vad csaholásával az egész környéket fölverte.

— Már hiába, most nem boldogulok, gondolá Laczi. Majd máskor talán jobb szerencsém lesz. Ez a bolond állat képes volna agyonmarni. Vissza kell térnem.

És hátra sem tekintve, leugrott oda, a honnan fölmászott; tudta, hogy a fal nem magas, ilyen ugrás meg nem árt, nem érheti veszedelem. De amint a földre ért, akkor látta csak, milyen veszedelembé ugrott bele; mert szemtől szemben állt egy hatalmas bikával.

A bikát bizonyosan a dühös ebesaholás csalta oda a falhoz és mikor Vad Laczi a fal tetejéről hirtelen lepottyant, a bika első pillanatra maga is szinte meghökken. Mereven bámultak egymásra, Laczi rémüldözve, a bika bömbölve. Utoljára is Laczi olyanformát gondolt, hogy

(Folytatása a 410. lapon.)

VAD LACZI UJABB KALANDJAI. (Lásd a 406. lapon.)

VAD LACZI UJABB KALANDJA. (Lásd a 406. lapon.)

(Folytatás a 407. laphoz.)

legokosabb lesz a futást megróbálni, mert ha állva marad, a bika menten felökleli.

Hirtelen megugrott tehát és remélte, hogy elmenekülhet. De a gonosz bika nem értette a tréfát, utána eredt, felöklelte és magasra dobta föl. Szerencsére szarvai csak a ruhában akadtak meg s úgy röpitette Laczit a magasba, mint valami könnyű lapdát. Messze röpült a Laczi kalapja, maga Laczi is szinte kábultan hadonázott a levegőben s majdnem azt szerette volna, ha vagy félmérföldnyire röpülne; mert ha visszaesik oda a bösz bika elé, ez agyon-tapossa. És ha a bika nem tapossa agyon, a nagy esésben bizonyosan összetörik keze-lába.

De a Gondviselés örködik még az olyan garázda ficzkók fölött is, minő Vad Laczi. Nem oda esett vissza, a honnan felröpült, hanem szépen félkörben át a kerítésen, be a kertbe, itt pedig éppen egy méhkasra. A méhkas puha szalmából volt fonva s Laczi a mint ráesett, megütötte ugyan magát, de nagyobb baja nem esett és a kassal együtt legurult a földre.

— No ez még szerencsésen sikerült, gondolá s talpra állt.

De a méhek ott a kasban nem úgy gondolkoztak. A mint a nagy rázkódást érezték s házukkal együtt lefordultak a földre, szörnyen megriadtak és az egész raj kitódult a szabadba, hogy lássa, miféle borzasztó veszedelem érte őket. Ott látták Laczit, a ki még kissé kábultan a nagy zuhanástól tapogatta magát, épségben maradt-e? De nem sokáig gondolkozott ám, mert a következő pillanatban az

egész méhraj mérges zsongással rárohant, arcán, nyakán beléje szurva a fulánkot.

Hanyatthomlok futásnak eredt Laczi, de a méhek üldözőbe vették, ott zsongtak folyton a feje körül. Hiába hadonázott, nem tágitottak, összevissza szurkálták. Eltakarta arcát és vaktában futott, azt sem tudta hová, merre, mígnem egyszerre elfogyott lábai alól a föld és zsupsz — belezuhant egy tóba.

Ugy meg volt ijedve, hogy eleinte azt hitte, bele kell fulnia. Laczi már szinte nem is bánta volna, mert legalább elhagyták azok a borzasztó méhek. Hanem mikor már jócskán nyelt vizet, mégis rágondolta magát, hogy kimászszék a tóból. A víz éppen nem volt mély, alig ért melléig. Minden veszedelem nélkül kimászhatott.

Hanem mikor kiért a partra, bizony siralmas állapotban volt. Hajáról, ruhájáról csurgott a víz, így kellett szégyenszemre haza mennie.

Mire hazaért, a sok méhszurástól arca már egészen földagadt, úgy hogy alig látott. Jó mamája ugyancsak megijedt, lefektette és gyorsan hívatta az orvost. Nehány napig Laczi valósággal veszedelemben forgott és rettentő kinokat szenvedett; de a gondos ápolás lassacskán mégis helyreállította.

Most nagyon ígéreteti, hogy többé nem követ el ilyen pajkos csinyeket. Kíváncsi vagyok, meddig tartja meg a szavát.

LILI ÉS A FECSKE.

(Képpel a czimlapon.)

FECSKE, fecske, villásfarku fecske,
Szállj le hozzám, ne légy oly begyeske!
Szállj le hozzám, hagyd el a kék léget,
Friss virággal földiszítlek téged.

Mit ér, ha rám nyájassággal pillantsz?
Egyet füttyentsz s ismét tova illansz?
Azt hiszed tán, érne nálam veszély? . .
Se tölem, se hü kutyámtól ne félj!

De hisz tudom: édes fecském véled
Bár mi szépen, — hasztalan beszélek.
Nem vagy való kézbe, kalitkába,
Bár hogy hívlak, ah, az mind hiába!

Repülj, repülj! Vigyen tova szárnyad,
Fiókáid otthon, tudom, várnak.
Majd estére, mikor haza térek,
Meghallgatom vidám csicsérgésed.

A VARÁZS-SIP.

— Breton mese. — *)

BRETAGNENAK Redon nevű falujában
élt egyszer egy pásztor. Gazdája
juhait rendszeren a falu közös mezejére
hajtotta. Egy szép téli reggelen ismét
arra járt, és egy bokor tövénél öreg
asszonyt pillantott meg. Valóban szána-
lomra méltó volt: fogai vaczogtak, egész
testében remegett, mert vékony öltözte
nem óvhatta a csikorgó téli hidegtől.
Péter, ki még csak tizenkét éves volt,
nem szaladt el, mig talán a vele egykorú
más gyermekek megijedtek volna. Ő

*) Franciaország egyik vidéke a Bretagne
(olvassd: Bretány) nevet viseli. lakosait pedig
»breton«-oknak nevezik.

inkább őszintén szánakozva az öreg asz-
szonyhoz sietett.

— Nagyon szerencsétlennék látszik
lenni, jó asszony. Segíthetek talán vala-
mivel?

— Oh, majd meghalok éhen, mondá
gyöngé hangon. Egy hete nem voltam
meleg hajlékban és rongyaim nem bírnak
megvédeni a hidegtől.

Ekkor Péter jókora darab kenyeret
vett ki a zsebéből és átadta az öreg asz-
szonynak.

— Fogja, ez talán helyreállítja kissé
az erejét, mondá, és most gyorsan tüzet
rakok, hogy legyen minél melegegiednie.

Míg a koldusasszony a kenyeret ette,
addig ő gyorsan száraz galyat hordott
össze és nemsokára vigan lobogó tűz
pattogott előttük. Az öreg elérzékenyülve
nézett a pásztorra és szemei könnyekkel
teltek meg. Hirtelen fölemelkedett, az
ifjuhoz sietett és homlokon csókolta.

— Te derék, jó fiu vagy, Péter,
mondá; tudtam én ezt, de még egy utolsó
próbára akartalak tenni. Most azonban
figyelj rám.

E szavak után ledobta rongyait és
egy csodaszép nő állott az elbámult
pásztor előtt:

— Én a nyájak tündére vagyok,
minden este én ragyogtatom a pásztorok
csillagát az égen, én vagyok az, ki
örkődöm, hogy farkas közel ne férjen a
nyájhoz. Jó szivedet meg fogom jutal-
mazni. Vedd ezt az ezüst sipot. Ha bele-
fújsz, minden vágyad teljesülni fog. De
ne élj vissza vele és ne kérj egyebet, csak
hasznos dolgot, mert ha másként cselek-
szel, megbánod.

A pásztor egészen kipirult az örömtől, és a tündérnek köszönetet akart mondani. De akkorra ez már eltűnt. Helyén csak egy gyönyörű madárkát látott, mely vigan ugrált a nyáj után.

Egész nap csodálta Péter a szép ajándékot, de nem mert belefujni, félt, hogy nem hasznos dolgot kérne, megszegné a tündér tanácsát. Az est elérkezett. Összegyűjté nyáját és indulni akart. De ekkor észrevette, hogy egy bárány hiányzik. Most meg akarta próbálni csodasípját. Belefujt — és alig hangzott el az éles sípszó, az elveszett bárány már rohanva a nyájhoz érkezett. Péter el volt ragadtatva, de nem árulta el titkát senkinek.

Az évek gyorsan multak és a pásztor derék ifjává nőtt. Nem kívánt sípjától soha egyebet, mint hasznos dolgot. Gazdája sokra becsülte okosságát, sokszor küldte őt vásárokra valamit eladni vagy venni. Egy napon ökröket ment eladni a fővárosba és itt feltűnt neki, hogy nagy csoportosulást lát az utcákon. Néhány fiatal emberhez lépett és ezektől azt tudta meg, hogy a királynak nagy baja van: egyetlen egy leánya beteg és a király odaadja feleségül a leányát és vele fele királyságát annak, ki meg tudja a királykisasszonyt gyógyítani.

— Nagyon különös betegsége van, mondák; abból áll a baja, hogy lehetetlen dolgokat kíván, és az onnan van, mert a király nagyon elkényeztette.

Tinah hercegnő kora ifjúságában elvesztette anyját, aztán tulságosan jó apja gyöngesége miatt elviselhetetlen természetű lett. Hozzá volt szokva, hogy

minden teljesedjék, a mit csak kíván és ha ez nem történt meg, akkor sirt, dult, fölt, görcsöket kapott. Mikor például nem azt főzte a szakács, amit kívánt, nem akart enni és azzal fenyegette szerencsétlen atyját, hogy halálra fogja magát éheztetni. Mikor Péter a városban járt, épen nyár közepe volt és a szeszélyes királyleány szalonka-sültet követelt a szakácsától. Nagysokára ez meg tudta vele értetni, hogy ezek a madarak csak tavaszkor vannak az ő vidékükön és hogy most lehetetlen ilyen madarat szerezni.

— No jól van, mondá Tina, hát akkor adj nekem kolibri-pástétomot, mert különben semmit sem eszem egy hétig.

A szegény szakács kétségbeesve mondá:

— Herczegnő, ez lehetetlen, még csak nem is láttunk soha ilyen madarat.

— Akarom! mondá Tina.

A király maga is kétségbe esett. Mikor ezt Péter meghallotta, így szólt magában.

— Szeretnék jó királyunknak kedveskedni és segíteni a megszorodott szegény atyán.

Alig gondolta ezt, sípjába fujt, és a kolibrik lábai elé hulltak. Gyorsan a királyi palotába vitte őket, ott pedig megmondta lakását is, hogy máskor is tudtul adhassák neki a hercegnő kívánságait. Majd minden nap jött is futár a palotából megmondani, mit kíván Tina.

Midőn látta a hercegnő, hogy legkülönösebb kívánságai is teljesedésbe mennek, akkor ép az ellenkezőt cselekedte: nem akart többé semmi különöset. Ugy élt, mint más ember és ettől a perctől

fogva okos lett. Amint ezt a király látta, magához hivatta Pétert és így szólt hozzá:

— Nagy hálával tartozom neked és adósod is vagyok. Azt ígértem, hogy a ki meg tudja gyógyítani leányomat, annak adom feleségül és vele fele országomat. Jőjj velem, hogy bemutassalak Tinah herczegnőnek.

Péter minden habozás nélkül azt válaszolta, hogy ő nem érdemes ily nagy szerencsére és hogy a herczegnő bizonyosan el sem fogadná. De a király nem állt el szándékától és a pásztort a herczegnőhöz vezette. Tinah azonban még csak a fejét sem fordította meg, midőn beléptek. A király így szólt:

— Itt az a fiatal ember, ki minden vágyadat teljesítette. Bemutatom neked, kedves leányom, azért hogy férjedül fogadd el.

Péter egy szót sem mert szólani, mert a herczegnő oly gögösen tekintett reá, hogy egészen megzavarta. Mikor a király bevégezte beszédét, Tinah nevetve így szólt:

— Hogyan? Te atyám azt akarnád, hogy ilyen hitvány ficzkó legyen a fiad és üljön majd a trónusodra? Nem efféle parasztnak való az. Tudom, nem is mondd komolyan.

Ujra nevetni kezdett és a szegény Péter nagy zavarban állt ott előtte. A király kivezette Pétert és maga is kétségbe esve így sóhajtott:

— Ez a gyermek javithatatlan és engem meg fog ölni a bánat.

— Vigasztalódjál, uram király, mondá Péter, úgy sem gondoltam soha arra, hogy nekem add a leányodat meg a

fele királyságodat. A mit tettem, csak azért tettem, hogy királyom előtt kedves legyek.

A király ezen egészen megindult és azt mondta Péternek, válaszsza ki várai közül bármelyiket: neki adja. Péter azonban szépen megköszönte a király kegyét, de nem fogadott el semmit. Bucsut vett a királytól és haza ment.

Tinah herczegnő gögös viselete azonban nagyon bosszantotta a pásztort és akarva nem akarva, mindig rá gondolt. Péter büszke volt s mélyen megalázva érezte magát. Egy vasárnap kísétált az erdőbe, de itt csakhamar elálmosodott és lefeküdt egy halom száraz levélre. Nemsokára el is aludt. Most is a herczegnő gögös viseletéről álmódott, úgy tetszett neki, mintha a levelek ezt susognák:

— Állj boszut rajta!

Ekkor hirtelen egy igen szép kocsiban látta magát, az uton a herczegnő térdelt könyörögve, hogy álljon meg, de a fogat annál sebesebben rohant odább és Péter fölébredt.

— Miért ne állnék boszut? gondolá.

Gyorsan sípjába fujt... A közeli bokorból gyönyörű fogat robogott elő, melybe hat szarvas volt befogva. Kutyajja, Fido, kocsissá változott és a bakra ugrott. A fényes fogat a város felé robogott s a kocsiban Péter fényes, aranyos ruhában puha vánkosok közt ült. Arcza is megváltozott: sokkal szebb lett, mint volt, de azért rá lehetett ismerni. A királyi palota előtt zene játszott; Tinah az ablaknál ült, hogy jobban hallja. Egyszerre csak arra robog az utcán Péter csoda-fényes fogata s minden ember bámult, mert ilyen

szépet még sohasem láttak. Tina nagyon kíváncsi volt, ki az a fiatal ember a kocsi-ban? Végre megtudta, hogy ez az a pásztor, kit ő néhány nappal ezelőtt ki-gunyolt.

— Jaj mit tettem! sóhajtott ekkor, meg fog-e nekem bocsátani? Most már igen szívesen lennék a felesége, mert épp olyan, mint az a herczeg, kiről oly sokszor álmodom.

Péter ezalatt visszatért az erdőbe és nem sokára ismét a száraz leveleken feküdt. Ekkor vette észre, hogy sípja, mely azelőtt mindig ragyogott, most korom-fekete lett. Ebből azt következtette, hogy a tündér nincs vele megelégedve. Szomoruan indult haza, egy sövény mögől bus éneket hallott. Lassan előre ment és az éneklőben gazdája leányát ismerte fel.

— Mi baja lehet? mondá magában Péter.

Mivel pedig kitalálni nem tudta, hát a leánykához sietett és megkérdezte.

— Nincs nekem semmi bajom, mondá a leányka gyorsan, letörölve a könyűt.

— Hiába mondod, láttam könyeidet. Magyarázd meg az okát.

— No, jól van, hát megmondom. Tina herczegnő kerestet; az udvarból folyton jönnek követek, hogy téged hozzá vigyenek. Te most már hatalmas ur leszel, a királyi palotában fogsz lakni és elfelejtesz minket, akik annyira szerettünk mindig.

E szavak után zokogásban tört ki.

— E miatt ugyan ne busulj, szólt Péter. Soha sem megyek én oda.

— Igazán! szólt a leányka örömmel. Itt maradsz nálunk?

— Itt én, hugám! Hiába is mennék oda, nem vagyok többé az, akinek ott ismernek. Gonosz célra, boszura használtam föl a jó tündér ajándékát és ezzel el is vesztettem, most már csak olyan szegény pásztor vagyok, mint a többi. No de ezt te nem érted, nem is szükséges. Elég az, hogy csöndesen, békességben fogok én itt élni köztetek ezentul is.

Ezután együtt indultak a major felé. Itt gazdája nagy öröme, még egyszer megerősítette elhatározását.

Néhány héttel ezután a major képe egészen megváltozott. Az egész majoron látszott, hogy valami nagyra készülnek. A szakácsnéknak ugyancsak meggyült a dolguk, pedig még a városból is jöttek segíteni. Egy reggel aztán számos vendég gyült össze, zenészek jöttek és ki tudná még mi minden. Ennek a sok készülletnek pedig nem volt más oka, mint hogy Péter lakadalmat tartott a gazdája leányával. Tíz óra körül az emberek összegyűltek és akik nem fértek a szobába, azok az udvaron várták be a menetet. Legelől jött a majoros a lányával. Péter egy gyönyörű nővel a karján, aki nem volt más, mint a nyájak tündére; de ezt csak Péter tudta. Ezek után jöttek a jó barátok és rokonok. Nagy lakodalmat csaptak; mivel pedig a majoros már nagyon öreg volt, tehát Péternek adta át a gazdaságot és azután még számos évekig éltek boldogan.

De mi lett Tinahból? A herczegnő nem birta elfelejteni a pásztor és mert nem tudott rátalálni, dühében még kiállhatatlanabb lett, mint előbb volt. Szegény atyja nemsokára meghalt a sok bánat

miatt. Egy gonosz manó, ki tanuja volt Tinah tetteinek, büntetésül szarkává változtatta. Ezóta a szarka réme a kisebb madaraknak.

Francoziából :

Bittó Pista.

SZAVALAT.

(Képpel a 404. lapon.)

A MARGITUNK csöndes kis lány,
Szavát alig venni.

Ami kérnek : szóvalatul
Szereti megtenni.

Csak a midőn szép költemény
Kerül tanulásra :
Megváltozik tekintete,
Allása, járása.

Szeme kigyul, arcza pirul,
A székről felpattan,
És zárkozott ajkairul
A szó ömlik, csattan.

Szinte nyúlik, magasodik,
S nemes taglejtése
Határozottan vallanak a
Született művészre.

Áldott jó kisasszonyunkkal
Csak hallgatjuk, nézzük —
És azután megöleljük,
Csókokkal tetézzük.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXVI. köt. 24-dik számában közölt képrejtvény megfejtése :
„Milanó.“

Helyesen fejtették meg: Bickel Irén, Márton Paula és Gizella, Morgenstern Dezső és Mór, Schwarz Berta és Józsi, Hecht Malvin és Leó, Lázár Nelli, Schmidl Miklós, Krausz Aranka, Ferenczi Károly, Beck Margit és Nellike, Ehrenfeld Ottó, Tatay Irma és Mezey Erzsé, Frommer Irma és Hugó, Kűszler Gizella (s nem Gisella, F. b.), Fried Gizella, Gaál Emma, Müller Hermina és Betti, Moser Irma, Kardos Irma és Malvina, Sántha Irén, Deutsch Zsiga, Solhay Karola, Schaffer Henrik Poldini Emma és Lujza, Sessler Józsa és Szabina, Gutmann Klemicza, Borbély György, Kempelen Béla,

Oláh János, Leitner Ilona és Margit, Fodor Antal, Gaál testvérek, Spindler Marianne, Graus Aladár, Zsitvay Laura, Ríchtzeit Irén, Kleeberg Ödön és Zoltán, Berkovits Béla és Kornél, Dobóczky Irénke (megfejtésed ügyes, de írásban is te kell küldeni. F. b.) Ernst Miklós, Jakobovics Leó.

GYÁSZ.

Csak esendül folyton a »Kis Lap« kis harangja. Szomorú kötelességem, hogy ismét két gyász esetet adjak tudtotokra. Az egyik halottunk

SZLUHA LACZIKA.

Szerető szülei, testvérei, jó nagymamája, rokonsága s kis barátjai bánatára meghalt Kecskeméten rövid szenvedés után f. hó 18. bibó korának 6. évében.

*

Három nappal előbb temették el kesergő szülei, testvérei s nagyapái

FISCHER MARISKÁT

aki hosszú szenvedés után, Pécsen, rövid életének 8. évében június 14. szenderedett át az örök életbe.

A Mariskáról szóló gyászjelentés mellé a következő sorokat intézi hozzá a gyöngéd nagyapa, Fischer Lajos ur: »Egyetlen kis lányunk ohajtása volt, ha ő megtalálna halni mint gyermek, gyászjelentését elküldjük Forgó bácsinak, hogy a »Kis Lap«-ba kitegye. A gyermekes beszéd szomorú valóra vált. Kérem szerkesztő ur, teljesítse egy angyali jó kis gyermek ohajtását.«

Meghatott szívvel teszek eleget a boldogult kedves leányka ohajtásának.

Áldásunk kísérje föl mennyei útjokon a mi kis halottainkat s az örök szeretet lengje körül poraikat! F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csikány Andris. Az országos tárlat a jövő év tavaszán nyílik meg, s amidőn majd leszállított áron lehet a fővárosba utazni az ország minden részéből. Akkor, ha Isten éltet bennünket,

szívesen látlak a »Kis Lap« szerkesztőségében, minden pénteken délben. — **Sánta Irén.** Vizsgád szép eredménye örömemre szolgál. Érdemed annál nagyobb, mert, mint írod, beteges voltál s még most is nyomod az ágynat. Ohajtom gyors fölépülésedet s akkor, reményelem, egészen magad irsz majd nekem levelet. — **Zsitvay Laura.** Ez aztán szép siker! Végig kitűnőt minden tárgyból! Ezzel bizony kevesen dícselkedhetnek. A versed igen takaros. Igyekezem, hogy képpel jelenhessen meg. Üdvözöllek. — **Spindler Marianne.** Ügyes. Meg fog jelenni. — **Keltz Sándor.** A 2-ik számot közlöm. Leveled szép írásában gyönyörködtem. — **Faschó Moys Marianne.** Rejtvényeidből nem közlök, de vig levelkédből, mely amazoknál sokkal többet ér, sőt többet érne még akkor is, ha leveled gyöngébb, a feladványok meg jobbak volnának — szeretetreméltó soraidból, mondom, szívesen ígtatom ide a következőket: »Most már távolabbról írok, mert kiköltözködtünk kedves nyári lakásunkba, hol igen jól érzem mindig magamat. Telik az idő gyorsasággal; kis kertemet kapál-gatom, rózsáimat öntözgetem, meg-megkóstolom nagymama jó epreit és játszom annyifélet, hogy el sem mondhatom. Többek közt sütök ám jó homok pogácsákat is, melyek, az igazat megvallva, szebbek mint jók, és ezért evőt nem, de néző vendéget mindég kapok eleget. A »Kis Lapot« mindamelllett vágyva várom a sok multság daczára, stb.« Ilyen vig szünnapi sorokat szívesen olvas az ember. — **Grosz Gizella és Etelka.** Nem ismerem a szerepelni készülöket, tehát nem tudhatom, milyen darab volna leginkább nektek való. Hanem választhattok kedvetekre, ha megveszitek a szindarab-gyűjteményt, mely az Eggenberger-féle budapesti könyvkereskedésben »Forgó bácsi színháza« czímmel jelent meg. Abban van vagy tizenhat szindarab, annyiféle, hogy bizonyosan találtok magatoknak valót. — **Ritoók Margit.** A levél igen ügyes, annyira simán ömlik, hogy szinte kételkedem a bekezdő sorokban kifejezett vallomáson. Kérésednek néhány hó múlva igyekezem megfélelni. — **Kiss Margit és Árpád.** A szíves megemlékezést nagyon, nagyon köszönöm, annál inkább, mert valóban ezen a réven csak régi barátaimtól várok üdvözlő sorokat. — *Több rendbeli rejtvény,*

elbeszélés stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhet.

Keresem

a »Kis Lap« következő számain, amelyek a saját példányomból hiányzanak:

VI. kötet	6-tól a 13. számig
VII. »	egészen
IX. »	15-től a 32 »
XI. »	23 számot
XIV. »	19 »
XV. »	22 »
XVI. »	7. és 11 »
XX. »	1-ső és 10 »

A ki e számokat vagy akár köteteket — ép állapotban — illő áron nekem átengedni hajlandó, kérem a »Kis Lap« czíme alatt tudatni velem föltételeit.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

Táncsics Mihály elaggott magyar író részére: *Ritoók Margit* 2 frt., *Sohay Karola* 2 frt 20 kr.

*

Halmi Ferencz úrvái javára: *Wimmerth Margit* 50 kr.

Ezen összeg ki van mutatva a »Nemzet« czimü politikai napilapban.

*

A *bölcsöde* javára ujabban adakoztak: *Faschó Moys Mária* 1 frt., *Wimmerth Margit* 50 kr., *Grüber Leó és Elza* 30 kr. — A már eddig kimutatott 308 frt 5 krral együtt 309 frt 85 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.

Ez a szám az utolsó ebben a félvében és ebben a kötetben. A jövő kötet első számánál való viszontlátásig üdvözlő hivatok

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használatát, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felélős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomatatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.